

Medlemmer af Folketingets Flertal paa en Maade, som vistnok paa de fleste gjorde Indtryk af, at det var gaaet saaledes til, at først havde man udtaget de 7, som den Gang skulde være Ministre, og saa fordelte man Portefeuillerne mellem dem, som det bedst kunde lade sig gøre efter hver enkelt Kvalifikation. Man gik ikke frem paa den Maade, at man havde sørget for til hver enkelt Ministerpost at skaffe den bedste Mand i eller udenfor Salen, som Flertallet i Øjeblikket raadede over. Jeg tror, det har hævnnet sig til en vis Grad i dette andet Venstreministeriums Historie, at man har baaret sig ad paa den Maade: først at udpege de 7, som nødvendigvis skulde være Ministre, og saa bagefter fordele Portefeuillerne mellem dem, som man nu syntes, hver enkelt af dem bedst kunde magte det. Jeg synes, det vilde være tjenligt for det tredje Venstreministerium, hvis vi skulle have et saadant, at man gennemgik de enkelte Portefeuiller og derefter først og fremmest saa paa, hvor man kunde finde den bedste Mand, den bedste Kraft, der raadedes over, enten det nu var i eller udenfor Rigsdagen, til at besætte Posten med. Jeg tror, det er et Hensyn, som det er dobbelt nødvendigt at tage i dette Øjeblik, hvor det, som det fra alle Sider indrømmes, gælder om at skaffe de bedste Navne frem, som vi kunne, ikke blot for vor egen Skyld, men ogsaa, og maaske først og fremmest, for Udlandets Skyld. Derfor tillægger jeg det nogen Betydning, at den højtærede Konseilspræsident i Gaar har talt saaledes om Principperne for den næste Regerings Dannelselse, som han har gjort. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det til en vis Grad dog vil lette den kommende Ministerchefs Opgave, naar han ved, at han i den Henseende har faaet, om jeg saa maa sige, fri Hænder til at tage de bedste Kræfter i Landet, hvor han kan finde dem, uden Hensyn til, om de i Øjeblikket have Sæde indenfor Folketingets Regeringsflertal.

Jeg skal derefter blot sige et Par Ord til den ærede Ordfører for Flertallet. Den ærede Ordfører, som i øvrigt har talt i en paaskønnelsesværdig rolig Tone, var noget pikeret over, at man fra andre Sider har ført Klage over den ringe Grad af Selverkendelse, som han paa egne og Partiets Vegne havde lagt for Dagen i sit første Foredrag. Han mente, med nogen Grund, at vi havde beskyldt ham for ikke at tage tilbørligt Hensyn til det Ansvar, som paahvilede ham og hans

Parti. Det er nu rigtigt nok, som den ærede Ordfører nu sagde, at han har nævnt, at han og hans Parti havde et saadant Ansvar, og at de vare villige til at bære det, men det synes jeg i det givne Tilfælde ikke er helt tilstrækkeligt. Det kunde være tilstrækkeligt, hvis ingen andre her i Danmark havde været klogere end det ærede Flertal og dets Ordfører, hvis vi allesammen havde været lige uforstaaende overfor de Begivenheder, som nu have afløst sig. Saa kunde det være tilstrækkeligt at erkende, at man havde sit Ansvar og skulde vide at bære det. Men naar Sagen er den, at man fra andre Sider er bleven advaret, er bleven paa mindet, er bleven gjort opmærksom paa saa mange Ting, som ere skete i de sidste Aar, synes jeg, man skylder noget mere, naar Ansvarret gaar op for en selv. Saa skylder man en Undskyldning til de andre, som i Tide have set længere, klogere, rigtigere, end man selv har set, og jeg synes, at man skylder at tilbagetage nogle af de Bebrejdelser, man i sin Tid har gjort Folk fra andre Sider for deres Angreb i Fjor. Det er det, jeg synes, vi savnede i den ærede Ordførers første Foredrag, dette at gøre en Undskyldning og at tage tilbage nogle af de Anklager, nogle af de Bebrejdelser, som saa stærkt bleve rettede mod de andre Partier, den Gang de i Fjor rettede deres Angreb paa den nu faldne Jusitsminister. Jeg gentager, hvad jeg sagde forleden, at jeg synes, man skal erkende sin Uret paa den Maade, at man ogsaa erkender, at man har tillagt sine Modstandere fejle Motiver. Den ærede Ordfører prøvede endnu i sit første Foredrag paa at tillægge den faldne Justitsministers Angribere de samme rent politiske Motiver, som man fra alle Sider tillagde disse Angribere i Fjor. Der synes jeg, den ærede Ordfører maatte kunne indrømme, at der var set fejl fra hans og hans Meningsfællers Side; han maatte kunne indrømme, at Angribernes Motiver i Fjor vare ikke dikterede af ren politisk Antagonisme, af rent politisk Nid og Nag, men af andre renere og højere Motiver. Det er det, som vi fra andre Sider saa overmaade gerne ønskede anerkendt, at vore Motiver have været gode, hæderlige og retskafne, og det synes jeg, der kunde have været en langt stærkere Antydning af i den ærede Ordførers første Foredrag, end der var.

Den ærede Ordfører endte med at sige, at han vilde opfordre alle Partier her i Tinget til til sidst i Endrægtighed